

Arrest

nr. 289 758 van 5 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 oktober 2022 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 26 juli 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 3 augustus 2021 om internationale bescherming. Op 2 september 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 5 september 2022 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 29 december 1984 geboren in Halabja, Irak. U bent een moslima van Koerdische origine. U woonde heel uw leven bij uw ouders in de wijk Sharawani. U studeerde bedrijfsbeheer en ging in 2017-2018 als vrijwilligster aan de slag in een shelter voor vrouwen. Na een jaar had u geen zin meer in die job en besloot u thuis te blijven. Uw broers en vader wilden niet dat u een andere betalende job uitvoerde.

Begin mei 2021 kwam u na een bezoekje aan uw zus thuis, waarop uw moeder u inlichtte dat er een huwelijkskandidaat voor u aanwezig was. Uw vader en broers ontvingen de man en u werd voorgesteld aan uw toekomstige echtgenoot, A(...) A(...) A(...). U was in shock. U vond de man oud en lelijk, maar kon niets uitbrengen. Dezelfde avond werd het religieuze huwelijk afgesloten. U zei tegen uw vader dat u niet met de man wilde samenleven. Uw vader liet u weten dat er geen discussie mogelijk was en dat u het maar moest aanvaarden. Uw echtgenoot zou u de volgende dag meenemen naar zijn huis. U slaagde erin tijd te rekken door te eisen dat het huwelijk bij de rechtbank moest geregistreerd worden. Uw echtgenoot vond een religieus huwelijk echter voldoende. U werd geslagen. Verder dreigde u met zelfmoord als u bij de man in kwestie moest gaan wonen. Door sterfgevallen in de familie van uw echtgenoot kon u eveneens wat tijd winnen. Op 25 juni 2021 belde A(...) uw zus op om te vragen of u besneden was. Uw zus antwoordde hier negatief op. U was van mening dat u niets meer aan de situatie kon veranderen en besloot te vertrekken. U verliet de ouderlijke woning in juli 2021 en zocht uw toevlucht in de shelter waar u vroeger werkte. U lichtte uw probleem toe aan het personeel en de directrice stelde u voor om Koerdistan te verlaten. U stemde hiermee in en uw zus regelde uw reis met de smokkelaar. Ze betaalde er 11 000 dollar voor. U werd opgepikt aan de shelter en naar Suleimaniyah gebracht. De reis zette zich verder naar Zakho vanwaar u illegaal naar Turkije reisde. In Slopi ging u aan boord van een vrachtwagen die u naar België bracht. U moest de vrachtwagen verlaten in Brussel. U stapte op een Arabisch uitzierende man af en zei hem dat u asiel wilde aanvragen. De man regelde een taxi voor u en bracht u naar de asielregistratiedienst.

U diende op 3 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs en een attest van de shelter neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS hecht immers geen geloof aan uw verklaringen dat u daadwerkelijk tegen uw zin uitgehuwelijkt werd en dat er daarom een vrees voor vervolging in uw hoofde zou bestaan vanwege uw familie en de familie van uw echtgenoot (CGVS p.12).

Uit uw verklaringen blijkt dat er begin mei 2021 een religieus huwelijk werd afgesloten tussen u en A(...) A(...) A(...) (CGVS p.3, p.13). Merkwaardig genoeg wist u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet eens hoe uw echtgenoot zou geheten hebben. U verklaarde dat hij A(...) heette maar kende zijn volledige naam niet. U wist niet waar hij woonde en u was evenmin op de hoogte van zijn geboortedatum of leeftijd. U verklaarde dat hij veel ouder was dan u (DVZ vraag 15A). Bij aanvang van het gehoor op het CGVS wist u deze hiaten op te vullen. U had in tussentijd uw zus gecontacteerd die u al deze informatie zou hebben doorspeeld. Ze vertelde u zijn volledige naam, deelde u mee dat hij in 1971 geboren was en dus slechts 7 jaar ouder was dan u. Voorts lichtte ze u in over het aantal broers en zussen hij had (CGVS p.2, p.3, p.15). U werd erop gewezen dat het toch merkwaardig is dat u zelf niet

in staat was de basisinformatie over deze persoon te verschaffen, waarop u repliceerde dat u zelfs zijn voornaam zou kunnen vergeten (CGVS p.15). U zou van uw vader geen vragen mogen stellen over uw echtgenoot (CGVS p.16). Het is in dat opzicht niet geloofwaardig dat uw zus wel over al die informatie zou hebben beschikt. Dat u beroep diende te doen op uw zus om de identiteitsgegevens van uw echtgenoot te kennen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U verklaarde dat uw echtgenoot een salafist was en dat hij vond dat vrouwen de niqab moesten dragen. Hij weigerde eveneens om vrouwen de hand te schudden (CGVS p.16). Ondanks deze bijzonder afstandelijke houding ten aanzien van vrouwen vroeg de man in kwestie wel het telefoonnummer van uw zus, een gehuwde vrouw (CGVS p.16). Hij zou dit gevraagd hebben om met u te kunnen communiceren, hetgeen evenmin logisch is daar uw zus bij haar echtgenoot in een andere wijk woonde (CGVS p.16, p.3). U stelde dat uw zus voor het huwelijksfeest naar het ouderlijk huis gekomen was en dat hij daarom uw zus haar nummer vroeg. Wetende dat uw ouders en broers eveneens in het ouderlijke huis wonen is het niet aannemelijk dat een salafist rechtstreeks contact zou opnemen met een gehuwde vrouw daar waar hij ook op een andere manier tewerk zou kunnen gaan. Meer nog, A(...) zou aan uw zus gevraagd hebben of u al dan niet besneden was (CGVS p.15). Ook dit raakt kant noch wal en gaat volledig in tegen het beeld dat u van de man schetst. De onderhandelingen in verband met het huwelijk verliepen uitsluitend via uw vader en uw broers, logischerwijs zou hij de informatie in verband met uw besnijdenis dan ook via hen navragen. Dit alles roept dan ook de nodige vraagtekens op. U kon niet in een dienstig antwoord voorzien (CGVS p.15). Voorts legt u geen enkel tastbaar bewijs neer om uw verklaringen dat u daadwerkelijk religieus gehuwd bent te staven. U kan het CGVS er bijgevolg niet van overtuigen dat u uitgehuwelijkt werd aan een religieus gehuwd bent met A(...).

Verder is de door u geschetste gang van zaken evenmin geloofwaardig. U verklaarde dat u uit een conservatieve familie kwam en dat u als vrouw niets te zeggen had. Meer nog, uw vader haatte vrouwen, zo liet u optekenen (CGVS p.17). Uw studieparcours en werkervaring ondergraven evenwel deze stelling. Zo blijkt dat u, als vrouw, hogere studies volgde en vervolgens in een vrouwenshelter vrijwilligerswerk deed (CGVS p.17, p.18). Aangezien studies vrouwen emanciperen en vrouwenshelters erop gericht zijn vrouwenrechten te verdedigen en vrouwen in nood te helpen, kan u geenszins overtuigen dat uw familie dermate conservatief was als u pretendeert. U verklaarde dat uw vader niet wist waar u werkte en wat u precies deed, enkel uw broers waren ervan op de hoogte en deze werden door uw moeder overtuigd om u deze activiteit te laten doen (CGVS p.18). Dit is allerm minst aannemelijk in de context die u schetst. Aangezien u uw vader voorstelt als een man die alles voor het zeggen heeft in het gezin is het niet aannemelijk dat hij niet op de hoogte zou zijn van uw activiteiten en u liet werken in een vrouwenshelter. Uw verklaring dat uw broers uw vader nooit hadden ingelicht over wat voor werk u nu eigenlijk deed, kan niet overtuigen (CGVS p.18), temeer u initieel verklaarde dat uw vader tegen uw werk was, hetgeen impliceert dat hij wel op de hoogte was van de plaats waar u werkte (CGVS p.11).

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u, nadat u religieus gehuwd was, er in geslaagd zou zijn om te verhinderen dat u effectief bij de man moest gaan wonen en zodoende de situatie en het land kon ontvluchten. Ook dit doet de wenkbrauwen fronsen gezien het beeld dat u schetst van het gezin waarin u opgroeide. Uit uw verklaringen blijkt dat uw religieus huwelijk op één avond afgesloten werd. De man werd aan u voorgesteld en dezelfde avond werd het huwelijk reeds voltrokken. U had niets in de pap te brokken. De volgende dag kwam de man naar het ouderlijke huis om u mee te nemen zodat u bij hem kon intrekken. U wist dit af te houden: u eiste dat het huwelijk bij de rechtbank geregistreerd werd en u weigerde mee te gaan (CGVS p.13, p.14). Uw ouders drongen aan, maar u bleef bij uw standpunt en kon zo klaarblijkelijk gedurende twee maanden tijd rekken (CGVS p.14). Dit is allerm minst geloofwaardig. Het hoeft geen betoog dat men u gewoon zou kunnen dwingen indien u daadwerkelijk religieus gehuwd was met de man. Uw eisen zouden in dat opzicht gewoon van tafel geveegd worden, want vrouwen hadden, zo liet u optekenen, toch niets te zeggen (CGVS p.14). Dat u met het stellen van uw eisen en het dreigen met zelfmoord uw verhuis gedurende twee maanden kon uitstellen, maakt u dan ook geenszins aannemelijk. Meer nog, uw ouders lieten u toe in het ouderlijk huis te blijven, hoewel u geen gevolg gaf aan de eisen die er aan u gesteld werden (CGVS p.14). U verklaarde voorts dat de vader van uw echtgenoot alsook broer van uw echtgenoot, die lid zou zijn van de Islamitische Staat, om het leven was gekomen. Hij kon omwille van deze sterfgevallen wat langer wachten op uw komst naar zijn huis (CGVS p.15). U slaagde er echter niet in om de dood van uw schoonbroer te dateren, hetgeen mag verbazen daar u toch omwille hiervan tijd kon rekken (CGVS p.15). U reageerde hierop dat u erg kwetsbaar was en dat u niet wist wat te doen (CGVS p.15). Uw verklaringen aangaande uw familie en de periode na het zogenaamde religieuze huwelijk zijn allerm minst geloofwaardig.

Voorts ondermijnt de vaststelling dat u twee maanden wachtte alvorens te vertrekken de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer. U verklaarde dat u reeds langer probeerde te

vertrekken, maar dat u daar niet in slaagde (CGVS p.17). Uw broers en uw vader zouden bijna altijd thuis zijn, zo lichtte u toe. U stelde evenwel dat ze vijf keer per dag naar de moskee gingen (CGVS p.17). Uw eigenlijke vertrek vond plaats op het moment dat ze naar de moskee waren en uw moeder in de keuken was (CGVS p.6). Dat u dan niet al sneller vertrokken was, aangezien de situatie in die twee maanden volgend op het religieuze huwelijk exact hetzelfde was als op het moment dat u effectief vertrok, ondergraaft niet alleen de ernst van de door u ingeroepen vrees, maar is tevens nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft uw reisweg zijn er eveneens een aantal opmerkingen te formuleren. U verklaarde dat u in Slopi, Turkije aan boord van een vrachtwagen klom en na vier, vijf of zes dagen zou u aangekomen zijn in België. U reisde niet alleen, in de laadbak van de vrachtwagen zaten nog twee jongens (CGVS p.6, p.7). U slaagde er niet in te communiceren met de jongens aangezien het Arabieren waren en u Koerdische. U kon bijgevolg geen informatie geven over uw medepassagiers waar u een kleine week mee in de vrachtwagen zat (CGVS p.7). Op een gegeven moment gebaarden de mannen dat u moest uitstappen. U had er geen idee van waar u was. U stapte lukraak op een Arabisch uitzierende man af en zei hem dat u asiel wilde vragen, in het Koerdisch weliswaar, u sprak immers geen Arabisch (CGVS p.8). De man begreep klaarblijkelijk wat u wilde, regelde en betaalde een taxi zodat u zich kon laten registreren bij de Belgische asielinstanties (CGVS p.8, p.9). Dit is niet aannemelijk. Zoals bleek uit uw rit in de vrachtwagen, was het voor u niet mogelijk om te communiceren met Arabisch sprekende mensen. U haalde nog aan dat de Arabisch uitzierende man met tulband geen Koerdisch verstond, maar desondanks wist wat u bedoelde. U wijzigde vervolgens uw verklaring en zei dat de man u verstond maar niet kon antwoorden om vervolgens aan te geven dat hij misschien gewoon medelijden met u had (CGVS p.8). Het is niet plausibel dat een Arabisch uitzierende man uit Brussel die geen Koerdisch begrijpt, op basis van uw uitleg in het Koerdisch begrijpt dat u asiel wil aanvragen en u daar bovenop met een taxi naar het registratiecentrum gaat brengen. Dit alles roept verdere vraagtekens op.

U slaagt er dan ook niet in om doorheen uw verklaringen aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs zijn documenten die betrekking hebben op uw nationaliteit en identiteit, maar werpen geen ander licht op de door u aangehaalde asielmotieven. Wat betreft het document opgesteld door de directrice van de vrouwenshelter kan er opgemerkt worden dat het aanvangt met 'ik wiens naam hieronder vermeld (H(...)) A(...)) K(...)) getuig hierbij dat mevrouw H(...) werd bedreigd door haar broer en vader. Dit wil dus eigenlijk zeggen dat u over uw eigen situatie getuigt. U werd hiermee geconfronteerd waarna u aangaf dat er misschien een fout was gebeurd (CGVS p.12). Een dergelijke inhoudelijke fout hypothekeert de geloofwaardigheid van het document dat u neerlegt om uw motieven mee te staven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Halabja te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak -Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf, beschikbaar op of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie verricht er ontvoeringen, zet de plattelandsbevolking onder druk, vernielt essentiële infrastructuur en landbouwgebied, en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiiitische milities omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun

gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-doelwitten in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk en Erbil. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Deze aanvallen leidden tot ontheemding in de getroffen regio's maar uit de beschikbare informatie blijkt dat er zelden burgerslachtoffers bij vallen. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De KAR herbergt nog steeds het grootste aantal IDP's, meer dan 620 000 personen, waarvan de meerderheid afkomstig is uit de Centraal-Iraakse provincies.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Halabja in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Halabja een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Halabja. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster gaat in op de inhoud en draagwijdte van de door haar geschonden geachte bepalingen alsook van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en *"het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel"*. Zij meent dat de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd is.

Zij zet verder het volgende uiteen:

"De Commissaris Generaal stelt dat verzoekende partij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reële risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming loopt.

Art. 1 van de vluchtelingenconventie bepaalt dat er een gevreesde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politiek overtuiging en die de bescherming van zijn land niet kan inroepen.

Verzoekende partij is een vrouw.

In het land van haar nationaliteit heeft verzoekende partij niet de minste rechten. Zonder het medeweten van verzoekende partij haar vader en broer voor verzoekende partij een huwelijkskandidaat gezocht en gevonden. De vader en broer van verzoekende partij hadden een man voor verzoekende partij ontmoet in de moskee. Toen verzoekende partij van een bezoek aan haar zus thuiskwam werd zij voorgesteld aan haar toekomstige echtgenoot en werd zij gedwongen om nog diezelfde avond met deze man religieus te trouwen.

Verzoekende partij kende deze man niet, evenmin had zij deze man vooraf ontmoet of afgesproken, laat staan dat zij wist welke huwelijksdoelen zij gezamenlijk konden hebben. Verzoekende partij wist letterlijk niets van deze man toen zij met deze diende te trouwen.

Het is dan ook niet verwonderlijk dat verzoekende partij niet de volledige naam van haar echtgenoot kende. Het is pas op het ogenblik dat verzoekende partij begrijpt in het kader van het onderzoek doende Commissaris Generaal dat deze informatie cruciaal is dat verzoekende partij haar zus contacteert en de volledige informatie over haar echtgenoot opvraagt en ook verkrijgt.

De Commissaris Generaal interpreteert de antwoorden van verzoekende partij verkeerd waar de echtgenoot van verzoekende partij aan de vader en broer van verzoekende partij hebben gevraagd. Doch het is de zus van verzoekende partij die aan verzoekende partij heeft overgebracht wat de vader en broer van verzoekende partij en de echtgenoot van verzoekende partij afgesproken hebben.

Verzoekende partij heeft over haar huwelijk geen ongeloofwaardige verklaringen afgelegd en de Commissaris Generaal kan niet betwisten dat verzoekende partij op een onmenselijke manier uitgehuwelijkt werd.

Verzoekende partij groeide op in een erg conservatief gezin, de vrouwen hadden in het gezin niets te zeggen, lees geen rechten. Verzoekende partij mocht van haar vader studeren, doch de vader van verzoekende partij mocht niet weten waar verzoekende partij werkte of wat soort werd zij deed.

Verzoekende partij werd telkens zij ging werken met de auto door broer van verzoekende partij naar het werk gebracht en weer opgehaald. De vader van verzoekende partij was tegen het feit dat verzoekende partij werkte en het zou ook voor verzoekende partij verboden geweest zijn na het huwelijk nog te werken.

Verzoekende partij kon het samenwonen met haar echtgenoot na het religieuze huwelijk uitstellen omdat de vader van haar echtgenoot en de broer van haar echtgenoot omgekomen waren, uit respect voor de familie en de rouw het samenwonen uitgesteld werden.

Deze verklaring van verzoekende partij is volstrekt geloofwaardig en wordt ten onrechte door het Commissariaat Generaal in twijfel getrokken.

Verzoekende partij bewijst haar vrees door het feit dat zij uiteindelijk toch uit de familie woonst kon vertrekken. Verzoekende partij onderging hiertoe een aantal pogingen, doch gelet op het feit dat de vader en broer van verzoekende partij steeds thuis waren en zij verzoekende partij als het ware bewaakte zij niet aan de controle van haar vader en broer eender kon ontsnappen.

De commissaris Generaal tracht ongerijmdheden te zien in de reisweg afgelegd door verzoekende partij. Verzoekende partij heeft het grootste deel van de reisweg afgelegd in een vrachtwagen. In deze vrachtwagen zaten Arabisch sprekende jonge mannen. Verzoekende partij heeft niet gesproken met deze Arabisch sprekende jonge mannen omdat deze in een onderdeel van de laadruimte zaten dan verzoekende partij.

Verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat zij als vrouw een ernstige vrees kende. Dit blijkt niet alleen uit het feit dat zij uitgehuwelijkt werd aan een voor haar volstrekt onbekende man, dat zij binnen het huwelijk een niqab diende te dragen, dat zij niet meer mocht werken en dat zij in feite opgesloten werd na haar religieus huwelijk door haar vader en broer.

Verzoekende partij maakt eveneens aanspraak op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekende partij roept in dat de positie van de vrouw in Irak in een streng salafistisch milieu mensonterend is. Bovendien kan zij als vrouw bij de overheid hier geen bescherming voor bekomen. Verzoekende partij zou de facto opgesloten worden in de echtelijke woonst, indien zij de echtelijke woonst zou mogen verlaten dit steeds onder begeleiding dienen te doen en dit terwijl zij een niqab dienen te dragen.

Verzoekende partij zou niet meer mogen werken of studeren. Wanneer verzoekende partij deze regels niet zou durven respecteren zou zij bovenmatig gestraft worden door haar echtgenoot, haar vader of broer. Verzoekende partij heeft dan ook als vrouw, als echtgenote een gegronde vrees voor ernstige bedreiging tegen haar persoon.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) geen geloof hecht aan haar verklaringen dat zij daadwerkelijk tegen haar zin uitgehuwelijkt werd en dat er daarom een vrees voor vervolging in haar hoofde zou bestaan vanwege haar familie en de familie van haar echtgenoot, nu (i) het niet geloofwaardig is dat zij beroep diende te doen op haar zus om de identiteitsgegevens van haar echtgenoot te kennen, (ii) het niet aannemelijk is dat haar echtgenoot, een salafist, rechtstreeks contact zou opnemen met haar zus, een gehuwde vrouw, om met verzoekster te kunnen communiceren of informatie over haar te bekomen, (iii) zij voorts geen enkel tastbaar bewijs voorlegt om haar verklaringen dat zij daadwerkelijk religieus gehuwd is te staven, (iv) haar studieparcours en werkervaring haar verklaringen dat zij uit een conservatieve familie kwam en als vrouw niets te zeggen had ondergraven, (v) zij geenszins aannemelijk maakt dat zij met het stellen van haar eisen en het dreigen met zelfmoord haar verhuis gedurende twee maanden kon uitstellen, (vi) zij er niet in slaagde om de dood van haar schoonbroer te dateren, hetgeen mag verbazen daar zij omwille hiervan tijd kon rekken, (vii) de vaststelling dat zij twee maanden wachtte alvorens te vertrekken de geloofwaardigheid van haar verklaringen eens te meer ondermijnt, (viii) zij geen aannemelijke verklaringen heeft afgelegd over haar reisweg, en (ix) de door haar neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen, en omdat (B) er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet is en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet naar haar land van herkomst, Irak, te willen terugkeren uit vrees voor haar familie en de familie van haar echtgenoot, een salafist met wie zij door haar vader gedwongen werd te huwen en die haar mishandelde en haar vrijheid beknotte, om welke reden zij besloot te vluchten.

De Raad besluit na grondige lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris dat aan verzoeksters vluchtmotieven niet het minste geloof kan worden gehecht. De adjunct-commissaris motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat er begin mei 2021 een religieus huwelijk werd afgesloten tussen u en A(...) A(...) A(...) (CGVS p.3, p.13). Merkwaardig genoeg wist u tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet eens hoe uw echtgenoot zou geheten hebben. U verklaarde dat hij A(...) heette maar kende zijn volledige naam niet. U wist niet waar hij woonde en u was evenmin op de hoogte van zijn geboortedatum of leeftijd. U verklaarde dat hij veel ouder was dan u (DVZ vraag 15A). Bij aanvang van het gehoor op het CGVS wist u deze hiaten op te vullen. U had in tussentijd uw zus gecontacteerd die u al deze informatie zou hebben doorspeeld. Ze vertelde u zijn volledige naam, deelde u mee dat hij in 1971 geboren was en dus slechts [13] jaar ouder was dan u. Voorts lichtte ze u in over het aantal broers en zussen hij had (CGVS p.2, p.3, p.15). U werd erop gewezen dat het toch merkwaardig is dat u zelf niet in staat was de basisinformatie over deze persoon te verschaffen, waarop u repliceerde dat u zelfs zijn voornaam zou kunnen vergeten (CGVS p.15). U zou van uw vader geen vragen mogen stellen over uw echtgenoot (CGVS p.16). Het is in dat opzicht niet geloofwaardig dat uw zus wel over al die informatie zou hebben beschikt. Dat u beroep diende te doen op uw zus om de identiteitsgegevens van uw echtgenoot te kennen, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U verklaarde dat uw echtgenoot een salafist was en dat hij vond dat vrouwen de niqab moesten dragen. Hij weigerde eveneens om vrouwen de hand te schudden (CGVS p.16). Ondanks deze bijzonder afstandelijke houding ten

aanzien van vrouwen vroeg de man in kwestie wel het telefoonnummer van uw zus, een gehuwde vrouw (CGVS p.16). Hij zou dit gevraagd hebben om met u te kunnen communiceren, hetgeen evenmin logisch is daar uw zus bij haar echtgenoot in een andere wijk woonde (CGVS p.16, p.3). U stelde dat uw zus voor het huwelijksfeest naar het ouderlijk huis gekomen was en dat hij daarom uw zus haar nummer vroeg. Wetende dat uw ouders en broers eveneens in het ouderlijke huis wonen is het niet aannemelijk dat een salafist rechtstreeks contact zou opnemen met een gehuwde vrouw daar waar hij ook op een andere manier tewerk zou kunnen gaan. Meer nog, A(...) zou aan uw zus gevraagd hebben of u al dan niet besneden was (CGVS p.15). Ook dit raakt kant noch wal en gaat volledig in tegen het beeld dat u van de man schetst. De onderhandelingen in verband met het huwelijk verliepen uitsluitend via uw vader en uw broers, logischerwijs zou hij de informatie in verband met uw besnijdenis dan ook via hen navragen. Dit alles roept dan ook de nodige vraagtekens op. U kon niet in een dienstig antwoord voorzien (CGVS p.15). Voorts legt u geen enkel tastbaar bewijs neer om uw verklaringen dat u daadwerkelijk religieus gehuwd bent te staven. U kan het CGVS er bijgevolg niet van overtuigen dat u uitgehuwelijkt werd aan een religieus gehuwd bent met A(...).

Verder is de door u geschetste gang van zaken evenmin geloofwaardig. U verklaarde dat u uit een conservatieve familie kwam en dat u als vrouw niets te zeggen had. Meer nog, uw vader haatte vrouwen, zo liet u optekenen (CGVS p.17). Uw studieparcours en werkervaring ondergraven evenwel deze stelling. Zo blijkt dat u, als vrouw, hogere studies volgde en vervolgens in een vrouwenshelter vrijwilligerswerk deed (CGVS p.17, p.18). Aangezien studies vrouwen emanciperen en vrouwenshelters erop gericht zijn vrouwenrechten te verdedigen en vrouwen in nood te helpen, kan u geenszins overtuigen dat uw familie dermate conservatief was als u pretendeert. U verklaarde dat uw vader niet wist waar u werkte en wat u precies deed, enkel uw broers waren ervan op de hoogte en deze werden door uw moeder overtuigd om u deze activiteit te laten doen (CGVS p.18). Dit is allerm minst aannemelijk in de context die u schetst. Aangezien u uw vader voorstelt als een man die alles voor het zeggen heeft in het gezin is het niet aannemelijk dat hij niet op de hoogte zou zijn van uw activiteiten en u liet werken in een vrouwenshelter. Uw verklaring dat uw broers uw vader nooit hadden ingelicht over wat voor werk u nu eigenlijk deed, kan niet overtuigen (CGVS p.18), temeer u initieel verklaarde dat uw vader tegen uw werk was, hetgeen impliceert dat hij wel op de hoogte was van de plaats waar u werkte (CGVS p.11).

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u, nadat u religieus gehuwd was, er in geslaagd zou zijn om te verhinderen dat u effectief bij de man moest gaan wonen en zodoende de situatie en het land kon ontvluchten. Ook dit doet de wenkbrauwen fronsen gezien het beeld dat u schetst van het gezin waarin u opgroeide. Uit uw verklaringen blijkt dat uw religieus huwelijk op één avond afgesloten werd. De man werd aan u voorgesteld en dezelfde avond werd het huwelijk reeds voltrokken. U had niets in de pap te brokken. De volgende dag kwam de man naar het ouderlijke huis om u mee te nemen zodat u bij hem kon intrekken. U wist dit af te houden: u eiste dat het huwelijk bij de rechtbank geregistreerd werd en u weigerde mee te gaan (CGVS p.13, p.14). Uw ouders drongen aan, maar u bleef bij uw standpunt en kon zo klaarblijkelijk gedurende twee maanden tijd rekken (CGVS p.14). Dit is allerm minst geloofwaardig. Het hoeft geen betoog dat men u gewoon zou kunnen dwingen indien u daadwerkelijk religieus gehuwd was met de man. Uw eisen zouden in dat opzicht gewoon van tafel geveegd worden, want vrouwen hadden, zo liet u optekenen, toch niets te zeggen (CGVS p.14). Dat u met het stellen van uw eisen en het dreigen met zelfmoord uw verhuis gedurende twee maanden kon uitstellen, maakt u dan ook geenszins aannemelijk. Meer nog, uw ouders lieten u toe in het ouderlijk huis te blijven, hoewel u geen gevolg gaf aan de eisen die er aan u gesteld werden (CGVS p.14). U verklaarde voorts dat de vader van uw echtgenoot alsook broer van uw echtgenoot, die lid zou zijn van de Islamitische Staat, om het leven was gekomen. Hij kon omwille van deze sterfgevallen wat langer wachten op uw komst naar zijn huis (CGVS p.15). U slaagde er echter niet in om de dood van uw schoonbroer te dateren, hetgeen mag verbazen daar u toch omwille hiervan tijd kon rekken (CGVS p.15). U reageerde hierop dat u erg kwetsbaar was en dat u niet wist wat te doen (CGVS p.15). Uw verklaringen aangaande uw familie en de periode na het zogenaamde religieuze huwelijk zijn allerm minst geloofwaardig.

Voorts ondermijnt de vaststelling dat u twee maanden wachtte alvorens te vertrekken de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer. U verklaarde dat u reeds langer probeerde te vertrekken, maar dat u daar niet in slaagde (CGVS p.17). Uw broers en uw vader zouden bijna altijd thuis zijn, zo lichtte u toe. U stelde evenwel dat ze vijf keer per dag naar de moskee gingen (CGVS p.17). Uw eigenlijke vertrek vond plaats op het moment dat ze naar de moskee waren en uw moeder in de keuken was (CGVS p.6). Dat u dan niet al sneller vertrokken was, aangezien de situatie in die twee maanden volgend op het religieuze huwelijk exact hetzelfde was als op het moment dat u effectief vertrok, ondergraaft niet alleen de ernst van de door u ingeroepen vrees, maar is tevens nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft uw reisweg zijn er eveneens een aantal opmerkingen te formuleren. U verklaarde dat u in Slopi, Turkije aan boord van een vrachtwagen klom en na vier, vijf of zes dagen zou u aangekomen zijn in België. U reisde niet alleen, in de laadbak van de vrachtwagen zaten nog twee jongens (CGVS p.6,

p.7). U slaagde er niet in te communiceren met de jongens aangezien het Arabieren waren en u Koerdische. U kon bijgevolg geen informatie geven over uw medepassagiers waar u een kleine week mee in de vrachtwagen zat (CGVS p.7). Op een gegeven moment gebaarden de mannen dat u moest uitstappen. U had er geen idee van waar u was. U stapte lukraak op een Arabisch uitziende man af en zei hem dat u asiel wilde vragen, in het Koerdisch weliswaar, u sprak immers geen Arabisch (CGVS p.8). De man begreep klaarblijkelijk wat u wilde, regelde en betaalde een taxi zodat u zich kon laten registreren bij de Belgische asielinstanties (CGVS p.8, p.9). Dit is niet aannemelijk. Zoals bleek uit uw rit in de vrachtwagen, was het voor u niet mogelijk om te communiceren met Arabisch sprekende mensen. U haalde nog aan dat de Arabisch uitziende man met tulband geen Koerdisch verstond, maar desondanks wist wat u bedoelde. U wijzigde vervolgens uw verklaring en zei dat de man u verstond maar niet kon antwoorden om vervolgens aan te geven dat hij misschien gewoon medelijden met u had (CGVS p.8). Het is niet plausibel dat een Arabisch uitziende man uit Brussel die geen Koerdisch begrijpt, op basis van uw uitleg in het Koerdisch begrijpt dat u asiel wil aanvragen en u daar bovenop met een taxi naar het registratiecentrum gaat brengen. Dit alles roept verdere vraagtekens op.

U slaagt er dan ook niet in om doorheen uw verklaringen aannemelijk te maken dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs zijn documenten die betrekking hebben op uw nationaliteit en identiteit, maar werpen geen ander licht op de door u aangehaalde asielmotieven. Wat betreft het document opgesteld door de directrice van de vrouwenshelter kan er opgemerkt worden dat het aanvangt met 'ik wiens naam hieronder vermeld (H(...) A(...) K(...)) getuig hierbij dat mevrouw H(...) werd bedreigd door haar broer en vader. Dit wil dus eigenlijk zeggen dat u over uw eigen situatie getuigt. U werd hiermee geconfronteerd waarna u aangaf dat er misschien een fout was gebeurd (CGVS p.12). Een dergelijke inhoudelijke fout hypothekeert de geloofwaardigheid van het document dat u neerlegt om uw motieven mee te staven."

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft. Zij blijft immers in wezen steken in het louter volharden in de geloofwaardigheid van haar relaas, het herhalen van haar verklaringen en het zonder meer tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, waarmee zij echter de terechte bevindingen van de adjunct-commissaris niet ontkracht en haar beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Door er in haar verzoekschrift op te wijzen dat zij een vrouw is en te poneren dat zij in haar land van nationaliteit niet de minste rechten heeft, maakt zij het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in haar hoofde niet aannemelijk, daar zij in dit verband louter verwijst naar haar vluchtrelaas dat gelet op de hoger aangehaalde pertinente vaststellingen en overwegingen niet kan overtuigen.

Waar verzoekster stelt dat zij pas op het moment dat zij begreep dat volledige informatie over haar echtgenoot cruciaal is voor het onderzoek van haar nood aan internationale bescherming haar zus contacteerde om die informatie op te vragen, doet zij geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat zij deze informatie, waaronder de volledige naam van haar echtgenoot, zelf reeds zou hebben gehad op het moment dat zij haar land van herkomst verliet. Haar gedwongen huwelijk met deze persoon was volgens haar immers de reden voor haar vertrek. Blijkens verzoeksters verklaringen had haar zus de informatie over verzoeksters echtgenoot van haar moeder, met wie zij een beter contact had en die niet alles aan verzoekster durfde zeggen uit schrik voor haar vader (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaring dat zij beroep diende te doen op haar zus om de identiteitsgegevens van haar echtgenoot te kennen, acht de Raad het feit dat verzoekster haar zus pas na haar vertrek in het kader van haar verzoek om internationale bescherming raadpleegt als bron van informatie over haar echtgenoot niet verenigbaar met het bestaan in haar hoofde van een ernstige vrees voor deze man en diens familie.

De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS heeft verklaard dat haar echtgenoot het telefoonnummer van haar zus vroeg om via haar met verzoekster te kunnen communiceren en dat hij haar zus contacteerde om te vragen of verzoekster besneden was (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoekster kan dan ook niet worden bijgetreden in zoverre zij in haar verzoekschrift suggereert dat haar zus haar louter heeft overgebracht wat haar vader en broers met haar echtgenoot hadden afgesproken. Verzoekster blijft

in gebreke een aannemelijke uitleg te verschaffen voor haar eerdere verklaringen, die door de adjunct-commissaris met reden ongeloofwaardig worden geacht.

De Raad stelt tevens in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat zij niet kon communiceren met de jongens die zich eveneens in de laadbak van de vrachtwagen bevonden waarmee zij vanuit Turkije verder reisde naar België omdat het Arabieren waren en zij hen niet verstond (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Door thans in haar verzoekschrift *post factum* te beweren dat zij niet met de Arabisch sprekende jongemannen heeft gesproken omdat zij in een (ander) onderdeel van de laadruimte zaten, wijzigd verzoekster haar verklaringen en bevestigt zij zodoende het onbetrouwbaar karakter ervan.

Voor het overige onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij blijft immers in wezen steken in het louter volharden in de geloofwaardigheid van haar relaas, het herhalen van haar verklaringen en het zonder meer tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, waarmee zij echter de terechte bevindingen van de adjunct-commissaris niet ontkracht en haar beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Nog daargelaten dat hoger is gebleken dat zij haar profiel van onderdrukte vrouw afkomstig uit een conservatieve familie niet aannemelijk heeft gemaakt, volstaat een verwijzing naar het feit "*dat de positie van de vrouw in Irak in een streng salafistisch milieu mensonterend is*" niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft daartoe in gebreke.

Verzoeksters betoog is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Daar verzoekster haar voorgehouden problemen met haar familie en de familie van haar echtgenoot omdat zij zich niet wou schikken in een gedwongen huwelijk niet aannemelijk heeft gemaakt, is de vraag of zij hiertegen al dan niet bescherming kan bekomen vanwege de overheid *in casu* niet relevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Irak.

2.2.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij daadwerkelijk tegen haar zin werd uitgehuwelijkt en om die reden thans problemen kent met haar familie en de familie van haar echtgenoot.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviseerd.

2.2.4.3. In zoverre verzoekster een nood aan internationale bescherming inroept omwille van de algemene veiligheidssituatie in haar land en regio van herkomst, dient te worden gewezen op de criteria van artikel

48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig dit artikel kan aan een verzoeker om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd aangaande de veiligheidssituatie in Noord-Irak, waaronder de regio van Halabja, waaruit verzoekster verklaart afkomstig te zijn:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf, beschikbaar op of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie verricht er ontvoeringen, zet de plattelandsbevolking onder druk, vernielt essentiële infrastructuur en landbouwgebied, en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiiitische milities omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-doelwitten in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk en Erbil. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen

uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Deze aanvallen leidden tot ontheemding in de getroffen regio's maar uit de beschikbare informatie blijkt dat er zelden burgerslachtoffers bij vallen. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De KAR herbergt nog steeds het grootste aantal IDP's, meer dan 620 000 personen, waarvan de meerderheid afkomstig is uit de Centraal-Iraakse provincies.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Halabja in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Halabja een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Halabja. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoekster laat bovenstaande analyse van de adjunct-commissaris aangaande het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet geheel ongemoeid in haar verzoekschrift. Zij brengt zelf geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet actueel of correct zouden zijn of dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken. Deze motieven vinden steun in de informatie waaraan gerefereerd wordt, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster niet worden betwist, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. In zoverre verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar

vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sorani machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.8. In zoverre verzoekster vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT